

HGGunnink, gehouden te Mariënberg, 05.09.2021

Votum + zegengroet
Gezang 8:1,2,3,4
ApGelBel
Psalm 116:1
Gebed
Psalm 116:2,3,4,5,6
Lezen Handelingen 19:10-20
1 Korintiërs 6:9-20
Psalm 116:7
Dordtse Leerregels III/IV, 10-12
V, 9-10
Tekst ZONDAG 32
Bediening van het Woord
Psalm 116:8,9,10
Gebed
Dienst van de offeranden
Psalm 117
Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Waarom **moeten** wij nog goede werken doen?

Dat lijkt mij nou niet een vraag die wij gauw zouden stellen.

De kinderen weten al dat zij naar de Heere moeten luisteren.
En jongeren weten dat net zo goed. Maar die jongeren die lopen er zo vaak tegenaan dat het toch anders gaat. Het moet wel. Maar ik doe het niet.

Die vraag, die komt ons wat vreemd over.
Het was in de tijd van de Catechismus een vraag die wel heel nadrukkelijk aan de orde was, in verband met de Roomse leer.
Maar goed, voor ons wat op afstand.

Maar Antwoord 86, daar zullen we toch mee aan het werk gaan vanmiddag.
Als je gelooft, als je weet dat je het eigendom bent van Jezus Christus, dan wil je er toch vast wel over nadenken.
Want, wat betekent het nou eigenlijk, dat je verlost bent?

Ik wil u aan de hand van ZONDAG 32 het Woord van uw HEERE laten horen.

Christus heeft de Zijnen verlost, zodat zij

- 1) laten merken dat ze God dankbaar zijn**
- 2) een vast vertrouwen krijgen**

3) anderen tot Christus trekken

1) Veel eerder in de Catechismus is al duidelijk geworden, dat onze Heere Christus een volkomen, -wij zouden zeggen, een volmaakte-, Verlosser en Zaligmaker is. Hij redt helemaal!

Vergelijk het maar met de hulpdiensten.

Stel je voor een auto in het kanaal. Inzittenden worden eruit gered. Maar zijn ze dan helemaal gered, als ze koud en nat op de wal liggen?

En zegt de meneer of de mevrouw van de ambulance dan: "nou dag hoor, wij gaan?"

Nee, natuurlijk niet.

Half redden, is geen redden.

Christus redt helemaal!

Hij redt, Hij bevrijdt, Hij verlost uit de macht van de satan en de dood. EN dan laat Hij de gelovige niet aan zijn lot over. Zo van, "Ik heb je nu daarvan verlost, zoek het nu verder zelf maar uit."

Zeker niet. Hij **vernieuwt** dan ook. Hij maakt van de geredde, een nieuwe mens.

Daarom hebben we 1 Korinthiërs 6 gelezen, 'sommigen van jullie **waren** zo', dat was het hele lijstje van zondaars. 'Sommigen van jullie **wáren** vroeger zo, maar **nú** geheiligd, gerechtvaardigd, gered. **Nú** zijn jullie immers tempel van God de Heilige Geest'.

En wat gebeurt er in de tempel, daar breng je een offer.

Wat doet de gelovige? Die gaat het **dán**koffer brengen. Hij gaat dienend God danken, met zijn of haar lichaam.

Want verlossing, broeders en zusters, heeft altijd weer te maken met het doel van alles.

Wat was nou het doel van de schepping?

Waar ging het om? Waarom heeft God alles geschapen? En waarom heeft God de mens geschapen?

Omdat de mens zou leven met God, voor God. Hem zou verheerlijken. En dat doel blijft, als God herscheppen gaat.

Wat is het doel van uw verlossing, van uw redding?

Precies net zo. God gaan dienen en eren.

Dan kan het woordje 'dankbaar' kan daarbij vanuit de Catechismus. Want als u denkt aan uw verlossing, ja, dan spoort er maar één ding, God **dankbaar** dienen.

Christus **verlost**, én Hij **vernieuwt**!

Maar Vraag en Antwoord 86 dat kan ons wel eens wat benauwd maken.

Hoeft u nu niet te doen, maar dat kan misschien thuis straks wel, dat je jezelf afvraagt, of elkaar bevroegt, 'wat merk ik, wat merken wij nou van die vernieuwing?'

Is dat bij ons te merken?

Zijn wij de laatste jaren, moet je per jaar rekenen, niet per week.

Ben je het laatste jaar een betere gelovige geworden?

Ja, dat zou eigenlijk moeten, als je zegt van, Hij vernieuwt.

En dan zie je jezelf, en je ziet je eigen leven, en dan denk je: komt daar wel wat van terecht?

Dan is het goed om te weten, dat die vernieuwing begint met, -even een ouderwets woord-, boetvaardigheid.

Dat is, dat je er verdriet van hebt dat je tegen God ingaat.

Dat je een hekel aan jezelf hebt, omdat je telkens merkt: 'nou heb ik weer niet naar God geluisterd.' Je hebt er berouw over.

Boetvaardigheid, boete doen, berouw hebben. Als het weer een keer zover is, dat je dingen dacht en deed en dingen zei, alsof je niet bij God hoorde.

Dat is een blijk van die vernieuwing.

Mensen die niet vernieuwd zijn, die maken zich absoluut helemaal niet druk over zondigheid en zonden. Dat is allemaal heel gewoon. En dat is nou eenmaal zo. So what?

Vernieuwde mensen die gaan er over nadenken, die komen daarmee te zitten. En die worden dus altijd weer in de richting van Christus gestuurd. Omdat ze het zelf niet redden. Maar Christus is de volkomen Redder.

Want helaas, onze zondigheid blijft.

En dat vind je óf erg, óf het kan je niks schelen.

Die zijn er, ondankbare mensen, Antwoord 87, die kan het niks schelen. Die leven gewoon door zoals ze zelf willen. Luisteren niet.

Óf, dat wil je nou echt helemaal niet! Want je hoort over dat wonder van verlossing uit de ellende. Je hoort over hoe God genadig is.

En je hebt verdriet en berouw. En het vervolg van boetvaardigheid is, dat je dan bidt om de kracht van de Geest, om tóch tempel van de Heilige Geest te zijn, Romeinen 12:1-2.

Om toch je leven, je lichaam als dankoffer te brengen.

Boetvaardigheid, bidden. En dán komt daar ook bij, dat je het wilt laten zien. Dat je het wilt laten merken, dat dankbare dienen. Onder de indruk van het wonder van de redding. En dat is Handelingen 19.

Daar staat het allemaal bij elkaar. Ze erkennen hun zondige daden. En ze belijden schuld. Dat is die boetvaardigheid.

Dan zullen ze het ook tegenover God in het gebed erkend hebben. En dan komt ook het vervolg.

Weg met die troep tegen God in! Al kost het je een vermogen, 50.000 zilverstukken.

Nee, je zet dat niet gauw op Marktplaats, om het geld dan voor een deel in de collecte te doen.

Nee, je wilt ook niet dat een ander daar nog wat mee doet, met die toverboeken. Want dan gaat een ander door met het beledigen van God.

Weg ermee, de brand er in.

Iedereen kan zien, ik dien dankbaar mijn verlossende God.

Ik wil met toverij ook niks te maken hebben, want al die angst is niet nodig.

Ik ben het eigendom van Christus.
Weg ermee.

Dat kan, broeders en zusters, de komende weken, -er zit eerst nog ZONDAG 33 tussen, maar dan begint ZONDAG 34, behandeling van de Tien Woorden-, dat kan in de komende maanden zo zijn, dat u in de kerk zit, het Woord van de HEERE scherp hoort prediken, en bij uzelf zegt: "hier moet het mes in, en dit moet weg, want dit klopt niet met wat de HEERE wil".

Dat u heel concreet, wat verkeerd is, weg snijdt. En wat goed is, opzoekt.

Want laat het maar gezien worden, die **verwondering** over verlossing!

Het is nooit gewoon.

Het is nooit gewoon, dat wij hier bij elkaar zitten en zeggen: "dankzij Gods genade is er leven nu en tot in eeuwigheid!"

Waar wij tegenaan kunnen lopen, broeders en zusters, dat is dat punt dat je toch moet erkennen, 'ik blijf van mijzelf altijd door, of je nou 5 jaar bent, of 15, of 25, of 85, van mezelf blijf ik: ik ellendig mens'.

En in deze Catechismus belijd je, 'opdat wij met ons **héle** leven tonen dat wij God dankbaar zijn!'

En dan heb je die botsing bij jezelf. Wat komt daar nou van terecht?

Met mijn **hele** leven laten zien, dat ik God dankbaar ben!

Dan weet je bij voorbaat, dat lukt mij nooit. Dat mislukt, niet alleen morgen, maar vandaag nog weer.

En toch, toch zetten wij geen streep door deze Catechismus.

Want wij kennen dat toch ook.

Bij het trouwen, zegt de bruid toch tegen de bruidegom, en de bruidegom tegen de bruid: "ik heb je lief met mijn **hele** hart."

Dan zegt hij op dat moment ook niet van, "ik heb je lief, maar je moet van mij niet vragen van 'alles'. Want, alles ..., zullen we doen zestig procent, ja?

Of is het teveel.

Oké, veertig procent neem ik ook genoeg mee ..."

Zo gebeurt dat toch niet.

Dat is toch ook met mijn **hele** hart. En dan weet je bij voorbaat dat er tekort in zit, en dat daar gebrek in zit, en dat er zonde bij komt.

Denk maar aan het huwelijksformulier, daar wordt ook gezegd van, dat wij te maken **houden** met onze zonden.

Maar wij zeggen: "ik heb je lief met mijn **hele** hart." Dát is het uitgangspunt.

En dat is ook ten aanzien van de HEERE, als God blijft bij Zijn eis: "Ik wil je helemaal", dan kunnen wij toch van onze kant niet anders zeggen dan: "met ons **héle** leven".

Dan kruipen we als het ware bijna in mekaar. 'Wat heb ik nou gezegd? Met mijn hele leven?'

Ja, want God kent mij.

En dan mag je denken aan die wonderlijke tekst in Mattheüs 11, dat slot, “neem Mijn juk op u, en leer van Mij ...”.

Dat zegt de Heere Jezus Zelf! ‘Dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart’.

Daar geeft de Heere Jezus mee aan: ‘Ik ken jullie helemaal. Ik weet hoe het bij jullie gaat.’

Die tegenstelling.

‘M’n hele leven’, - ach Heere.

‘En u zult rust vinden voor uw ziel.’ Dat is wat de Heere Jezus belooft.

En ook in een samenleving die niks meer met God te maken wil hebben, in de samenleving van Nederland, 2020.., zal de gelovige zó willen leven, dat hij of zij Christus toch merkbaar volgt. En dan gaat het er niet om van, dit mag niet en dat mag niet, al hoort dat er bij.

Maar, het is vooral dit: ik betrek de Heere God bij alles van mijn leven.

En ook dat is alweer dat we daar niet eens bij uit komen.

Want daar komen we ook niet aan toe. En toch ook dit weer: ‘U bent alles!’

En dat je bij je beslissingen vraagt: “HEERE, wat wilt U? HEERE, hoe wilt U het hebben?”

Waarom kan de Catechismus dat zo zeggen, ‘met heel mijn leven’?

Omdat de Catechismus op grond van Gods Woord óók weet heeft van de Wijnstok en de ranken. Het kan niet anders dan dat de ranken die aan die goede Wijnstok, Jezus Christus, zitten, het kan niet anders dan dat ze voortbrengen vruchten van dankbaarheid!

ZONDAG 32 is gekoppeld aan ZONDAG 24.

Er **komen** goede vruchten!

Want, Antwoord 87, ik kom er nog even op terug.

Op een ondankbare manier leven, tegen de geboden van God in, en dan niet zoals wij allemaal struikelend en vallend en weer opgetild worden.

Maar Antwoord 87 bedoelt, die manier van leven, zonder dat je er een probleem mee hebt, gewoon tegen God in, en niet naar Hem willen luisteren.

Denk nou niet dat God dat accepteert van Zijn verlore kinderen.

Maar zo is het wel: slechte appels komen van een slechte boom, en dan omhakken die handel, de brand erin.

Het Koninkrijk van God niet beërven.

Maar verlost, vernieuwd, leven met God!

Hoe vol tekorten ook.

En daar heb je ook verdriet van.

Je kijkt uit naar later - eens, eeuwig. En dan volmaakt.

Het gaat in ZONDAG 32, het gaat in de Bijbel altijd weer om het erkennen van het werk van GOD!

Dat was in die Dordtse Leerregels ook de nadruk. Dat is niet van onszelf, dat is van

Hém, die wedergeboorte, en die vernieuwing.
En dan is leven met God een lóvend leven.
Een leven dat geleefd wordt, tot Zijn eer.

Dan moet je denken aan ZONDAG 34-44, over de Tien Woorden, en 45-52 over het gebed. Want dat bidden, ook dat staat in de Catechismus. Dat is toch het belangrijkste van ons dankbaar dienen.

En waarom?

Omdat bidden, eerlijk bidden, niet anders is dan zeggen: “HEERE, U bent het! U moet het doen! Ik kan het niet zonder U. Het wordt helemaal niks als U er niet bij bent! U moet alles doen! En ik verwacht het ook allemaal van U!”

En dat zeg ik aldoor weer, terwijl ik weet dat ik het heel vaak niet van de HEERE verwacht, maar die kant wil ik op, en ik bid om de Geest, “ik verwacht het van U.”

Wat komen wij onszelf tegen in deze ZONDAG.

God is alles!

Leven tot Zijn eer is door de Heilige Geest en Zijn werk van vernieuwing.

En voor het lovend leven kom je hier, of doe je thuis mee. En moet je elke week weer dat duwtje krijgen, dat infuus krijgen, de Geest laten werken.

En dan stap voor stap in de richting van de volkomen vernieuwing. Christus, 1 Korinthe 1.

2) In de tweede plaats. **Christus heeft de Zijnen Verlost zodat zij een vast vertrouwen krijgen.**

Dankbaar dienen is goed voor je geloof. Denk maar aan Antwoord 87, weer het tegenovergestelde.

Bij dat al maar door ondankbare leven, is je geloof ook niet echt.

Maar die zin in Antwoord 86, ‘vervolgens om zelf uit de vruchten zeker te zijn van ons geloof’. Dat is een lastige zin.

Je hoeft geen hand op te steken, maar als ik zou vragen: ‘wie van u is zeker van zijn of haar geloof ...?’

Ik ken mezelf een beetje. En ik kom ook wel andere mensen tegen. En dan is er soms meer onzekerheid dan zekerheid.

Het heeft hiermee te maken.

Als je op de kunstijsbaan 100 rondjes schaatst, kun je dan schaatsen of niet?

Als je elke dag naar Hardenberg (.....) rijdt op de fiets, kun je dan fietsen of niet?

Als je vruchten merkt bij jezelf, denk maar aan die boetvaardigheid, denk maar aan dat bidden, denk maar aan liefde thuis en in de gemeente, dan weet je dat dat er alleen maar is dankzij Christus, de Wijnstok.

En dan mag je bij die vruchten toch constateren: ik bén aan Christus verbonden.

Dat is dus niet dat je jezelf een schouderklopje geeft: ‘o, met mijn geloof zit het wel goed. Moe’j eens kijken wat ik er allemaal van terecht breng’.

Nee, dan zeg je: ‘Christus, Uw werk, verlossend en vernieuwend, door Uw Geest, dat is

het helemaal”.

Efeze 2:10, ‘ik doe goede werken die U van tevoren bereid hebt, opdat ik daarin zou wandelen’.

De vruchten zijn niet onze prestaties, maar het zijn cadeaus van God aan ons.

3) Tenslotte. Christus heeft de Zijnen verlost, zodat zij anderen tot Christus trekken.

Ik weet niet hoe u tegen de geschiedenis aankijkt, en hoe u daarover denkt.

Maar in de tijd van Luther en Calvijn was echt lang niet iedereen christelijk, of gelovig.

En, dat is vaak gezegd, Nederland was een christelijk land. Dat is een zin -als je per se wilt kun je hem goed uitleggen-.

Maar eigenlijk klopt die zin van geen kant. Nederland is nóóit een christelijk land geweest. Het Woord van God heeft wel z'n invloed gehad. Soms ook wel veel invloed.

Maar als het ging om eerlijk gelovige, betrokken christenen, -het is natuurlijk griezelig om daar een percentage aan te verbinden-, maar van mensen die echt meededen in de gemeente, en in de kerk. Dat was nooit veel meer dan tien procent. Altijd een kleine minderheid.

Ook in de Gouden eeuw.

En daarom die laatste zin van 86, om ook anderen ...

Dat waren ook kerkmensen, want in Nederland moest je eigenlijk bijna altijd lid van de gereformeerde kerk zijn. Je mocht wel Rooms wezen, en je mocht wel Jood zijn.

Maar die zin is ook gericht op die meerderheid in de kerk, die er gewoon bij hing, die gewoon mee deed, omdat je anders geen lid van het gilde kon zijn.

Dan kon je niet meedoen hier, je kon niet meedoen daar. Dus: ‘laat ik maar kerklid zijn dan.’

Dat had niks te maken met geloof. Dat was toen.

Nu 202... Nu zijn er in Nederland mensen die zelfs niet eens wéét hebben van de Heere Christus. Toen in het verleden wisten ze dat wel, nu soms niet.

En wij belijden met dit Antwoord 86: onze manier van doen, in ons volgen van Christus, is belangrijk met het oog op die ander.

En wat is dat dan, ‘anderen trekken’?

Dat is volgeling van Christus zijn, op de plek waar je bent.

Op school, op het werk, in de buurt, op sport, overal.

Dán, in praat, in daad, en in gewaad laten merken dat je Christus wilt volgen.

Dán, als je erom gevraagd wordt, je niet schamen om uit te leggen wie Christus is. En dat jij dankzij Christus een dankbaar dienend mens bent.

En dat je dankzij die Christus allerlei zekerheden hebt, zelfs voor het eeuwige leven.

Kijk, dat trekken van die andere mensen, dat is niet dat je de huizen van de burens binnengaat en ze dan bedreigt op de één of andere manier.

Maar dat begint met hún kijken naar jou en naar u.

‘Wat doet ie? Hoe doet ze dat?’

Dat is in een dorp als Mariënberg (.....) heel anders dan in een plaats als Zwolle (.....) .
En dat is in 1600 en 1700 heel anders dan in 202...
Nu knalt als het ware het anti-goddelijke leven er steeds meer uit.
Het lijkt op sommige plekken volstrekt onbegonnen werk. Zin-loos, resultaat-loos.
En dat is het ook vaak.

Maar God kán, als Hij dat wil, van ons gebruik maken.
En Hij wil óns altijd in Zijn dienst hebben.
Het komt er echt op aan, dat wij als kerkmensen, dat wij als gelovigen, op geen enkele manier sporen met Antwoord 87.

O, wat is de omgeving er als de kippen bij: “ze kunnen het mooi zeggen, maar wat een schijnheiligers, je hebt er niks aan, ze bedriegen je waar je bijstaat.”

Daartegenover zegt God: “dien Mij dankbaar. Laat dat zien”.
Het resultaat is niet aan ons, dat is aan God.
De opdracht die is bij ons.
God ziet u. Maar Hij heeft ook nog altijd het oog op die anderen.

AMEN